"Barmhärtighet vill jag se och inte offer"

Spara som PDF

Du som tagit del av mycket material här på BibelFokus kanske skulle uppskatta lite självkritik från min sida? Jag skall därför dela med mig av en upplevelse som jag hade en dag för nu ett antal år sedan, och som just stötte mig i sidan som en tillrättavisning från Herren. Det jag upplevde talade starkt till mig, och jag hoppas att det kan beröra även dig, annars hade jag inte tagit upp det här.

Vid frukostbordet
Tidigt på morgonen den 9/12 satt jag och läste Bibeln innan jag skulle fara iväg till jobbet. Just då befann jag mig i Jeremias kapitel 7. Mina ögon fastnade särskilt på vers 22-23:

> ”Ty på den dag då jag förde era fäder ut ur Egyptens land gav jag dem inte någon befallning eller något bud angående brännoffer och slaktoffer. Det bud jag gav dem var detta: ’Lyssna till min röst, så skall jag vara er Gud och ni skall vara mitt folk. Vandra i allt på den väg som jag befaller er, så skall det gå er väl.’ "

Den här texten fick mig att slå upp några parallellställen som Folkbibeln förslår. Jag började med att läsa Mika 6:6-8:

> ”Med vad skall jag komma inför HERREN och med vad skall jag böja mig för Gud i höjden? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Gläds HERREN åt bockar i tusental, åt oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Han har kungjort för dig, o människa, vad gott är. **Vad begär väl HERREN av dig annat än att du gör det som är rätt, att du älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?** ”

Det är ganska rättframma och enkla bud som Gud gett oss egentligen, tänkte jag. All vår religiösa möda betyder alltså inte mycket i jämförelse med att vara ödmjuk inför Gud, att lyssna till Honom som Gud och att utöva barmhärtighet. Tanken gick till allt detta överflöd av lovsångsoffer som vi presterar på så gott som alla våra kristna samlingar idag, i tron att det skall öppna upp för välsignelser. Ganska

jag-fokuserat faktiskt, tänkte jag. Jag bläddrade vidare. Nu landade jag i Amos 5:21-24:

> ”Jag hatar era fester, jag föraktar dem, jag tål inte era högtider. Ty om ni än offrar åt mig både brännoffer och matoffer, finner jag ingen glädje i dem, era gemenskapsoffer av gödda kalvar vill jag inte se. Tag bort ifrån mig dina sångers buller! Ditt strängaspel vill jag inte höra. **Låt rätten flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt rinnande ström.**”

Jo, här fick jag bekräftelsen. Det är uppenbart att **barmhärtighet** är det som imponerar på Gud. All vår lovsång och stiliga konserter kan trötta ut honom om vi inte först och främst är lydiga Gud och bryr oss om att utöva rättfärdighet och barmhärtighet.

Det här tog mig vidare till Jakobs brev 1:27 (och nu började jag känna mig lite stressad att komma iväg till jobbet, men…):

> ”Men att ta sig an föräldralösa barn och änkor i deras nöd och hålla sig obesmittad av världen, det är en gudstjänst som är ren och fläckfri inför Gud och Fadern.”

(Läs även Ps 51:18-19, Hos 6:6, Jes 1:11-17, Jes 58:6-10, mfl)

På väg till jobbet kom tankarna!
Nu hade jag mycket att tänka på väg till jobbet. Aj då, vad vi kristna satsar fel många gånger, tänkte jag. Tänk alla dessa manifestationer, all intern verksamhet, all bullrande lovsång, alla jag-fokuserade andliga övningar. Tänk allt tyckande och ojande över hur folk beter sig osv. Tänk allt allt surfande på Internet som vi kristna håller på med idag för att boosta vårt tyckande eller “inte-tyckande” om saker och ting. Vi har blivit mer och mer tyckare än vad vi är “görare”! Oj, oj, oj vad vi kristna håller på! Och så är det barmhärtighet som Gud helst av allt vill se! Det är utåtriktat det, bortvänt från mig själv, och det är ett offer eftersom jag inte mist måste ge av min tid, men kanske även mina pengar, min kraft, m.m. Detta grunnade jag på i bilen på väg till mitt jobb i Göteborg.

På Smyrnas café
Jag hade sedan tidigare planerat att jag just denna dag skulle ta en lunchmacka tillsammans med en god vän och fortsätta våra samtal om villoläror och avfall. Vi träffades kl. 11.00 i Smyrnakyrkans café. Det här var nog tredje eller fjärde

gången vi träffades där. När vi nu satt där och pratade och fikade fick jag se allt fler underliga, brutna människor samlas utanför Smyrnakyrkan. De såg ut som uteliggare, fyllos, narkomaner, sinnessjuka, osv. Underligt, tänkte jag, skall de storma kyrkan kanske? Men sedan kom Roland Utbult mitt i alltsammans, och han är som bekant inget fyllo. Han jobbade då med Räddningsmissionens hjälpverksamhet.

Plötsligt sa min gode vän (som satt bortvänd från det jag såg) att Charles Finney (den store amerikanske väckelseförkunnaren på 1700-talet) inte bara var angelägen över det andliga läget. Han var mycket angelägen över även sociala frågor. T.ex. kämpade han hårt för att avskaffa slaveriet i Amerika. Jodå, detta mindes jag ju, eftersom jag läst Finneys biografi. Men det var lite märkligt att min gode vän sa detta just nu, vi har nog aldrig tidigare snackat om den sociala dimensionen i Guds vilja för våra liv.

Så blev det dags att återgå till jobbet. Min gode vän och jag utbytte lite litteratur och några DVD-skivor och så lämnade vi varandra med lite mer funderingar om avfall och villoläror.

Gripande!
När jag kom ut på gårdsplanen utanför Smyrnakyrkan förstod jag plötsligt vad som var på gång. Där var en lång och bred kö av alla möjliga utslagna människor med djupt tragiska liv i missbruk, hemlöshet, ensamhet och ohälsa. Alla dessa hade blivit inbjudna till Smyrna på - var jag tror var - julbord av något slag. Tänk vilken barmhärtighetsgärning Utbult & Co gjorde i det här! Tänk vad rätt i förhållande till alla de Bibelord som Gud på morgonen hade lett mig till! Tänk vad jag själv kom till korta inför dessa Bibelord och dessa gärningar av barmhärtighet som många utövar, jämte evangelisation! Ja, detta var sannerligen en stöt i sidan på mig; här brister jag och många av oss. Visst är det viktigt att värna om läran och motverka avfall, annars är det ute med oss. Men vi får inte glömma barmhärtighetsgärningarna mitt i kriget mot villfarelserna. Barmhärtighet ligger Gud varmt om hjärtat och det bör göra så hos oss alla, oavsett vad som är vår kallelse i Guds fårahage! Men OBS! Det är ingen frälsningsfråga för oss, frälsta är vi av nåd!

Liten hälsning
Fundera nu om det finns någon som behöver din barmhärtighet i just din krets där du rör dig. Låt oss be Gud att göra oss till offervilliga, lydiga och barmhärtiga “görare”, att han ger oss ett ödmjukt hjärta och att vi kan gå i hans kraft. Vi skall inte pressa oss till gärningar i egen kraft, för då blir vi antingen lagiska och stolta över det vi presterar, eller så blir vi deppiga över det vi inte lyckas göra. Låt Gud

göra verket i dig! Fil 2:13:

> ”Ty Gud är den som verkar i er, både vilja och gärning, för att hans goda vilja skall ske.”

/Lennart